

Порвалася нескінчена розмова

Леся Українка

Пам'яті Сергія Мержинського

...Порвалася нескінчена розмова.
Тремтить вона, мов порвана струна,
В моєму серці. Від одного слова
Розкрилася в душі моїй труна.

Повстала туга, сном важким приспана,
Повстала велетом і досягла до хмар,
Жаль запалав, прибоєм океана
Загомонів його страшний пожар.

Ох, той пожар у других будить силу,
Ту, що Бастії тиранів розбива,
Що визволя з кайданів волю милу, –
У мене будить він слова, слова!

Товаришу! не можу я мовчати,
Лежить таке прокляття на мені,
Що мушу тугу словом зустрічати:
Вони дзвінки, мої думки сумні.

Часи глухонімії не заглушать
Дзвінких думок, вони бринять, бринять, –
Отак невільники руками ледве рушать,
Як на руках кайдани задзвенять.

І там, де на всьому лежить печать мовчашм,
Де стримані і скарги і пісні,
Де здавлені прокльони і ридання,
Вість людям подають кайдани голосні.

Нехай же дзвонять голосно кайдани,
Не буду заглушать. Коли б могли
Вони збудить луну і розстроюдить рани
В серцях людей, що мохом поросли;

Коли б могли вони тим людям нагадати
Про поневолених, замучених братів,
Посаджених поза залізні ґрати,
Відданих в руки навісних катів.

Коли б кайданів брязкіт міг ударить
Перуном в тії заспані серця,
Спокійні чола соромом захмарить
І нагадуть усім, що зброя жде борця;

Коли б та зброя здійнялась до бою,
Загомонила б так, мов туча градова, –
Тоді б замовкли вже самі собою
Кайданів брязкіт і такі слова.